

Die Schrift

Degering, Hermann

Berlin, 1929

127 Subiaco, Sweynheim und Pannartz. Augustinus: De Civitate Dei 1467.
(Nach F. Lippmann u. R. Dohme: Druckschriften des 15. bis 18. Jahrh., Taf.
57.)

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68942](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68942)

De aduitantib⁹ q̄s soli mali metunt⁹
q̄s sēp passē mūd⁹ cū dōs colēt. 7 lib. m.

Am sans dictū esse arbitror de
moꝝ malis & animorum: quę
p̄cipue cauēda sunt: n̄bil deos
flos pp̄lo cultori suo quo m̄n⁹
eorū maloz. aggere p̄meret̄
subuēre curasse: sed potius ut
maxime p̄meretur egisse. Nūc
de illis malis uideo dicendum:

quę sola isti p̄peti nolūt. q̄lia sunt fames:
morb⁹: bellum: expoliatio: captiuitas:
eruicidatio: et siq̄ similia tam in p̄mo libro
cōmemorauim⁹. Hęc. n. sola mali deputāt
mala quę nō faciūt malos: nec erubescūt
inter bona quę laudant ipsi mali esse qui
laudāt. magisq̄ stomachātur si illa mala
habeāt q̄ si malā uitam. quasi hoc sit hoīs
maximū bonū habere bona om̄ia p̄ter
seipsum. sed neq̄ talia mala quę isti sola
formidant: dii eoz quando ab eis libere
colebant̄ ne illis acciderent obsterunt.
Cum. n. uariis per diuersa loca tēporibus
aū aduentū redēptoris n̄ri innumerabilib⁹
nōnullisq̄ etiam incredibilibus cladibus
genus cōtereretur hūanum: quos alios q̄
istos deos mundus colebat: excepto uno
populo hebreo & q̄busdam extra ipsum
populum: ubicūq̄ grana diuina digni et
occultissio atq̄ iustissio dei iudicō fuer̄.
Verum ne nimīū longum faciam: tacebo
altarū usq̄q̄ gentium mala grauiissima:
quod ad romā pertinet romanūq̄ impiū
cū eloquar: id ē ad ip̄am p̄pe ciuitatem:
et quęcūq̄ illi terrarū ul' societate cōiūctę
uel conditōe subiectę sūt: quę sint p̄pessę
ante aduentum x̄: cum iam ad eius quasi
corpus reipublicę p̄merent. ¶ Ca. sc̄dm.

Primū ipsa Troia uel Iliū unde
origo est poplī romani: neq̄ enim
p̄teritū aut dissimulandū est quod
et in primo libro actiḡ: eosdem h̄ns deos
et colens: cur a gręcis uictū captum atq̄
delentū est: Priamo inquit sūt reddita

laomedontea p̄na piuria. Ergo uerū est
q̄ Apollo atq̄ Neptunus eidem Laome-
dona mercenariis operibus seruierunt.
Illis q̄ppe promississe mercedem falsumq̄
iurasse phibet̄. Miror Apollinem noiātū
diuinatorem: in tanto opificio laborasse
nesciētē: q̄ Laomedon fuerat promissā
negaturus. Quāq̄ nec ipsum Neptunum
patruū eius fratrem Iouis regem maris
deciūt ignarum esse futurorū. Nam hunc
Homer⁹ de stirpe Aeneę de posteris cui⁹
roma est: cum ante illam urbem cōditam
idem poeta fuisse dicitur: inducit magnū
aliquid diuinatē quę etiā nubes rapuit ut
dicit ne ab Achille occideretur: cuperetq̄
cōuētere ab imo quod apud Virgilium
confitetur. Structa suis māibus periurę
mētia troię. Nescientes igitur tantū dii et
Neptunus & Apollo Laomedontem sibi
negaturū esse mercedē: structores mēniū
troianorū gratis & ingratis fuer̄. Videāt
ne grauius sit tales deos credēt q̄ diis ta-
libus p̄terare. Hoc. n. nec ipse Homerus
facile credit. qui Neptunū quidem contra
troianos Apollinem autē: pro troianis
pugnantem facit: cū illo periurio ambos
fabula narret offensos. Si igitur fabulis
credunt: erubescant talia colere numina.
Si fablis nō credūt: nō obtendāt troiana
periuria: aut mitrent deos piuria punisse
troiana: amasse romana. Vnde. n. coniu-
rarō Carlinę ī tāta tāq̄ corrupta ciuitate
habuit etiam eoz grādē copiam: quos
manus atq̄ lingua piurio aut sanguine
ciuili alebat. Quid. n. aliud tociens sena-
tores corrupti in iudiciis: tociens poplīs
in suffragiis uel ī q̄busq̄ causis quę apud
eū conuocibus agebant̄: nisi etiā p̄terado
peccabant. Nam corruptissimis morib⁹
ad hoc mos iurandi seruabat̄ antiquus:
nō ut a scelerib⁹ metu r̄ligiois phiberēt̄:
sed ut piuria quoq̄ scelerib⁹ ceteris ad-
derētur. Nulla itaq̄ cā est: quare sint dii
quibus ut dicit stereret illud imperiū.